

for lidt siden. Nu skal jeg kalde paa ham,« sagde Signe, der vidste, at Faderen paa Grund af sit svage Syn ikke gærne gik ud om Aftenen eller i glat Føre uden Ledsagelse. »Det kan du gøre, Bodil,« sagde han til den gamle Tjenestepige, idet han gik ind i Sovekammeret. »Signe, du maa blive her og hjælpe mig med Præstekjolen.« — »Ja.«

Inde hos Moderen var imidlertid Natlampen bleven tændt. »Tag endelig noget varmt paa dig, Johannes,« sagde hun i sin altid lidt modløse Tone. »Det er vist rigtig koldt i Aften, jeg kunde høre det paa Kirkeuret før. — Signe, hent Fa'ers forede Vest. Den hænger inde i Skabet.« — »Ja.«

Men nu kom den gamle Bodil tilbage med den Besked, at Peter Andreas ikke var paa sit Kammer og heller ikke var at finde noget andet Sted i Huset. »Ikke paa sit Kammer?« gentog Præsten og rejste sig uvilkaarlig fra den Stol, paa hvilken han netop havde sat sig for at faa Præstekraven bundet om sin Hals. Og da han nu paa Pigens forstyrrede Ansigtsudtryk kunde se, at hun vidste mere, end hun havde sagt, gik han hende hurtigt helt nær og sagde bydende: »Hvad er der? ... Sig frem ... du skjuler noget.« Skælvende af Angst for Præstens Vrede maatte hun da gaa til Bekendelse og fortælle, at hun — som ligeledes havde sit Kammer paa Loftet — flere Gange i den senere Tid havde hørt Nogen liste omkring deroppe om Natten; og da hun hele